

Arrest

nr. 223 276 van 26 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 28 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 april 2019.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 22 februari 2014 de subsidiaire beschermingsstatus verkregen heeft in Malta en dat haar Maltese verblijfsvergunning alsmede die van haar dochter geldig was tot 20 maart 2018. Zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, betreft dit echter het document, en niet de subsidiaire beschermingsstatus zelf die geldig blijft zolang niet officieel werd verklaard dat deze werd ingetrokken. Uit de in het administratief dossier vervatte informatie blijkt immers dat indien het document niet tijdig werd vernieuwd, dit niet resulteert in het intrekken of opheffen van de beschermingsstatus van de persoon in kwestie. Het is immers het certificaat dat niet langer geldig is, niet de bescherming die aan de verzoeker werd toegekend (zie "COI focus. Somalië. Terugkeer naar Malta na verloop van de geldigheidsduur van het verblijfsrecht op basis van subsidiair beschermingsstatuut" van 18 januari 2016).

3.1. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekster persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Malta verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Malta.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien zij zich hoofdzakelijk beperkt tot het opwerpen van algemene overwegingen en het uiten van blote beweringen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeksters algemeen betoog dat Malta zijn verplichtingen zoals voorzien in de Kwalificatierichtlijn niet is nagekomen, volstaat allerminst. Het komt aan verzoekster toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Malta verleend werd, te weerleggen, waar zij echter in gebreke blijft nu zij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de toegang tot gezondheidszorg, integratievoorzieningen, huisvesting, sociale voorzieningen en de specifieke kwetsbaarheid waaraan, binnen deze context, (erkende) vluchtelingen in Malta zouden lijden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekster persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Malta verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekster een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Malta. Verzoekster slaagt met haar algemeen betoog er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing. Verzoeksters aangevoerde problemen, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande toont verzoekster niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Malta in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoekster evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te

worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kunnen maken.

Verzoeksters basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, zijn gegarandeerd. Haar levensomstandigheden in Malta kunnen niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

De verwijzing van verzoekster naar het M.S.S.-arrest van het EHRM is te dezen niet dienstig daar dit arrest betrekking heeft op de opvangomstandigheden van asielzoekers in Griekenland, terwijl verzoekster in Malta reeds de internationale bescherming geniet.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 10 april 2019, voert verzoekende partij aan dat zij het niet eens kan zijn met de bestreden beslissing en de beschikking. Zij licht toe dat haar documenten intussen verlopen zijn en vraagt zich af op welke manier zij aan de nodige documenten moet geraken om toegelaten te worden in Malta. Voorts stelt verzoekende partij dat de situatie erbarmelijk is voor haar en haar kind in Malta, zij een kwetsbaar profiel heeft als jonge moeder, geen werk zal vinden en geen huisvesting zal krijgen. Tot slot benadrukt verzoekende partij dat Malta niet voldoet aan de minimum voorwaarden die geëist worden in de kwalificatierichtlijn.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 10 april 2019 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van bepaalde in haar verzoekschrift aangevoerde argumenten en het herhalen

van haar relaas, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Waar verzoekende partij aanvoert dat haar documenten intussen verlopen zijn en zij zich afvraagt op welke manier zij aan de nodige documenten moet geraken om toegelaten te worden in Malta, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: "2. *Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 22 februari 2014 de subsidiaire beschermingsstatus verkregen heeft in Malta en dat haar Maltese verblijfsvergunning alsmede die van haar dochter geldig was tot 20 maart 2018. Zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, betreft dit echter het document, en niet de subsidiaire beschermingsstatus zelf die geldig blijft zolang niet officieel werd verklaard dat deze werd ingetrokken. Uit de in het administratief dossier vervatte informatie blijkt immers dat indien het document niet tijdig werd vernieuwd, dit niet resulteert in het intrekken of opheffen van de beschermingsstatus van de persoon in kwestie. Het is immers het certificaat dat niet langer geldig is, niet de bescherming die aan de verzoeker werd toegekend (zie "COI focus. Somalië. Terugkeer naar Malta na verloop van de geldigheidsduur van het verblijfsrecht op basis van subsidiair beschermingsstatuut" van 18 januari 2016).*" Voorts wijst de Raad op hetgeen de commissaris-generaal dienaangaande nog heeft vastgesteld: "U verklaart dat (verblijfs)documenten vernieuwd kunnen worden indien je in Malta verblijft maar dat verzoekers hun documenten verliezen indien ze niet in het land verblijven. U voegt toe documenten te kunnen verkrijgen indien je een bedrag betaalt (zie notities, p.9). Dit impliceert eveneens de mogelijkheid uw verblijfsdocumenten te kunnen vernieuwen bij terugkeer naar Malta.

(...)

Bovendien slaagde u er reeds eerder in uw verblijfsvergunning te vernieuwen (zie notities, p. 7) waardoor u niet hard kan maken slechts over een tijdelijk verblijf te beschikken in Malta. Dit blijkt evenmin uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie supra)."

Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over de subsidiaire beschermingsstatus zou beschikken noch toont zij aan dat zij niet naar Malta zou kunnen terugkeren en er haar (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.

Verzoekende partij stelt dat de situatie erbarmelijk is voor haar en haar kind in Malta, zij een kwetsbaar profiel heeft als jonge moeder, geen werk zal vinden en geen huisvesting zal krijgen. Zij benadrukt voorts dat Malta niet voldoet aan de minimum voorwaarden die geëist worden in de kwalificatierichtlijn.

De Raad wijst dienaangaande naar de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: "Verzoeksters algemeen betoog dat Malta zijn verplichtingen zoals voorzien in de Kwalificatierichtlijn niet is nagekomen, volstaat allerminst. Het komt aan verzoekster toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Malta verleend werd, te weerleggen, waar zij echter in gebreke blijft nu zij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de toegang tot gezondheidszorg, integratievoorzieningen, huisvesting, sociale voorzieningen en de specifieke kwetsbaarheid waaraan, binnen deze context, (erkende) vluchtelingen in Malta zouden lijden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekster persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Malta verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekster een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Malta. Verzoekster slaagt met haar algemeen betoog er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing. Verzoeksters aangevoerde problemen, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande toont verzoekster niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Malta in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoekster evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Malta betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden

van de Maltese onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kunnen maken.

Verzoeksters basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, zijn gegarandeerd. Haar levensomstandigheden in Malta kunnen niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM." Verzoekende partij werpt geen ander licht op voorgaande vaststellingen.

Volledigheidshalve wijst de Raad op recente rechtspraak van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielerzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling.

Verzoekende partij moet dus zelf *in concreto* aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (def. zie overweging 90 HvJEU, Ibrahim e.a., 19 maart 2019) waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Malta.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS